

[Ole Bjørn Kraft.]

res holdning applauderes med så vedholdende begejstring af det kommunistiske parti, hvis politik åbenlyst for alle nu som altid kun har til formål at svække og splitte de vestlige demokratier og vore demokratiske staters sammenhold? Det afgørende og uomtvistelige er, at ved gennemførelse af Parisaftalerne lægges grunden til kommende forhandlinger med Sovjetunionen på mere lige vilkår end før. Har Vesten da ikke også gjort den erfaring, at det nytter ikke at komme svag til forhandlinger med diktatorstaterne? Men den styrke, Vesten møder med, er på den anden side ikke af en sådan karakter, at den giver noget som helst grundlag for at tale om, at vi ved at oprette de 12 tyske divisioner eller i det hele taget ved Vestens forsvarsforanstaltninger truer Sovjetunionen eller har mulighed for at føre en aggressiv politik eller berettiger til at tale om, som det også undertiden sker, en indkredsning af Sovjetunionen fra Europas side. Hvad er det, der her i Europa står overfor hinanden? I øjeblikket er der vel i fællesforsvaret ca. 60 divisioner, og målet er i løbet af nogen tid at øge denne styrke til 90 divisioner. Heroverfor står alene i østzonen 22 moderne udrustede divisioner, i satellitlandene 80 divisioner, i europæisk Rusland vel ca. 100 divisioner og på vejen imellem, i Polen, 2 russiske divisioner, alle udstyret med flyverstyrker og moderne materiel af enhver art.

Enhver kan sige sig selv, at med de styrker, vi har, er det aldeles udelukket at gå til angreb, men vel nok muligt at tilbagevise en aggression. I Østtyskland findes allerede betydelige styrker, og der foreligger en mobiliseringsplan til indkaldelse af 600 000 mand. Man skal også huske, at dette foregår i Østtyskland på et tidspunkt, hvor man hos vestmagterne kun diskuterer Vesttysklands oprustning. At tale om en aggressionspolitik og en omringning af Rusland er derfor simpelthen uden mening.

I denne sammenhæng taler man ofte om, at man ved disse aftaler vil opvække den tyske militarisme. Det er helt urimeligt af to grunde at benytte dette som et angreb mod den politik, som her forberedes. Den første er, at netop disse aftaler byder den største garanti mod, at en ny militarisme kan bryde frem i Tyskland, fordi det er en

begrænset, kontrolleret genbevæbning med et system af garantier så omfattende, som man vel aldrig før har set i historien overfor en stat, som man samtidig gengiver sin suverænitæt. Man synes fuldstændig at glemme, at modstykket til denne tyske genbevæbning under kontrol uundgåeligt i løbet af kort tid ville blive en tysk national oprustning uden kontrol, garanti og begrænsning og naturligvis særlig opildnet, når Vesten slår hånden af Tyskland og vender det ryggen.

Man lader også være at tage hensyn til, at Tyskland ved sin optagelse i NATO og ved at underkaste sig en kontrol af forsvarsfællesskabets kommandomyndigheder kun bliver en af 15, hvoriblandt De Forenede Stater i Amerika. Der kan derfor slet ikke være tale om, at Tyskland med sine 12 divisioner skulle have nogen mulighed for at dominere Vestens politik.

Den anden grund er, at man særlig fra kommunistisk side — men det gælder iøvrigt mange, som vender sig imod Parisaftalerne — med stor dristighed søger at vende denne politik imod Vesten og stille den op i modsætning til en russisk politik. Men hvad er sandheden om Sovjetruslands forhold til den tyske militarisme i modsætning til Vestens forhold til den? Man glemmer så hurtigt, at Sovjetunionen i sin note af marts 1952 foreslog, at Tyskland, altså også et genforenet Tyskland, skulle have ret til sådanne bevæbnede styrker, som var nødvendige til landets forsvar, og ret til selv at producere det nødvendige krigsmateriel af enhver art, og at Sovjetunionen i den samme note udtalte, at alle tidligere medlemmer af den tyske hær, inklusive officerer og generaler, alle nazister, som ikke afsonede straffe for krigsforbrydelser, skulle have de samme civile og politiske rettigheder som andre tyske borgere ved det nye Tysklands opbygning. Her er der ikke tale om garanti eller kontrol således som i Parisaftalerne, og ingen senere noter fra Sovjetunionen har ændret denne indstilling.

Det står altså klart, at Parisaftalerne vil blive ratificeret overalt. Man kan ikke længere henvise til Frankrig eller andre lande. Alle steder er man enig derom, og der er ikke noget, som tyder på, at man vil forhindre optagelsen af forhandlinger med Sovjetunionen. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at netop i disse dage har